

Sygn. akt III UK 114/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania Z. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 20 stycznia 2017 r. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 21 stycznia 2016 r. i przyznał Z. P. prawo do emerytury od 1 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 21 grudnia 2017 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej jego wykładni, przez nieuwzględnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności oraz ocenę znajdującego się materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, a mianowicie: 1. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do emerytury, w

sytuacji gdy prawidłowe zastosowanie wymienionego przepisu pozwala wysnuć odmienny wniosek; 2. art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że praca ubezpieczonego z wykorzystaniem ciągnika podczas wykonywania prac polowych, czy innych obowiązków w rolnictwie, nie kwalifikuje się do prac w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w [...] w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w innym składzie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, a ponadto o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także o rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pełnomocnika skarżącego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił okolicznością, iż „wyrok Sądu odwoławczego zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa skutkującym, że ubezpieczony został pozbawiony prawa do emerytury, które jego zdaniem w pełni nabył”. Podnosił, że „biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci całokształtu dokumentacji zgromadzonej w sprawie, uzupełnionej o osobowe źródła dowodowe, w sposób oczywisty wynika, iż w toku procedowania doszło do naruszenia prawa materialnego w postaci art. 184 oraz art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co skutkowało wydaniem przez Sąd Apelacyjny wyroku zmieniającego orzeczenie Sądu I instancji i oddalenie odwołania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez ubezpieczonego znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi zaś tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe, a zatem skarga kasacyjna winna być uwzględniona.

Tych warunków nie spełnia wniosek skarżącego, albowiem w twierdzeniu o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem „wyrok Sądu odwoławczego zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa skutkującym, że ubezpieczony został pozbawiony prawa do emerytury, które jego zdaniem w pełni nabył”, brakuje nawet określenia przepisów prawa, które miałyby być naruszone, a tym bardziej wykazania kwalifikowanego charakteru takiego ewentualnego naruszenia. Subiektywne przekonanie skarżącego o słuszności swoich racji jest niewystarczające dla wykazania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ pojęcie to mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wskazania zarówno przepisów, które zostały naruszone, jak i takiego ich naruszenia, które będzie zauważalne bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez

doszukiwania się ich znaczenia. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Trudno za spełniające te warunki uznać stwierdzenia skarżącego o tym, że „w toku procedowania doszło do naruszenia prawa materialnego w postaci art. 184 oraz art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co skutkowało wydaniem przez Sąd Apelacyjny wyroku zmieniającego orzeczenie Sądu I instancji i oddalenie odwołania”. Takie sformułowanie bez analizy wchodzących w grę przepisów oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, że w ogóle doszło do ich naruszenia, co wyklucza stwierdzenie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zachodzącej, jak już powiedziano, tylko wtedy, gdy naruszenie określonego przepisu jest widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

Skarżący nie wykazał zatem potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej, w związku z czym należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).